

DANKA
ŠÁRKOVÁ

UKRADENÉ
DĚTSTVÍ
Family

Ana
Hita

DANKA
ŠÁRKOVÁ

UKRADENÉ
DĚTSTVÍ
Family

ANAHITA 2018

© Danka Šárková, 2018

© Nakladatelství Anahita s.r.o., 2018

ISBN 978-80-8774-015-6

Nakladatel: Anahita s.r.o.

Bulharská 28, Praha 10

Redakční úprava: Ema Procházková

Korektura: Ema Procházková

Sazba: Žofie Vránová

Obálka: Žofie Vránová

Foto autorky: Dušan Štraus

Tisk: PBtisk a.s.

Rok vydání 2018

info@anahitacz.cz

Poděkování

Děkuji všem svým čtenářům, kteří mě ovlivnili, abych napsala román, jenž bude mimo jiné o cestě po kontinentě, který jsem několikrát navštívila. Nikdy bych však nepodstoupila měsíční cestu s batohem na zádech bez svého přítele Jiřího, kterému patří moje poděkování. Velmi děkuji také kamarádovi Zdeňku Hornerovi, který má vystudovanou teologii a pomohl mi nahlédnout do Bible, Koránu a Talmudu.

Všechny postavy v knize jsou vymyšlené a příběh je fikcí. Jen destinace a některé situace na cestách jsou autentické.

Mnoho lidí zaměňuje kulturu za náboženství, mnozí další nevědí, co říkají náboženské knihy a mnohé další to ani nezajímá.

Šaríf 'Abd Al-Ázim, Ph.D.

Prolog

„Neměla jsem tě nikdy mít! Neměla ses nikdy narodit. Všechno to zlo pramení od tebe,“ začala křičet. Konečně se v ní hnulo trochu emocí.

„Tak povídej. Proč jsi mě neměla mít? Já mohu za všechno, co se ti v životě stalo? Chceš mi tvrdit, že já jsem zavinila to, že sis vzala chlapa, který se k tobě vůbec nehodí, a který je zelený mozek, co si svoje ego celou dobu mastil na vojácích a tobě, a tys to schovávala za modlitby a pána Boha? Trapný ne?“

„Nech mě... Pane Bože, odpusť...“

„Buď zticha! Já jsem také věřící, ale normálně. Mami, copak to, co jste tady s otcem předváděli, je normální život?“

„Zasloužila jsem si to.“

„Jdi do prd...“ neudržela se dcera.

1.
KNIHA

Zdena

1. KAPITOLA

Břečela. Přes slzy neviděla. Jak se to mohlo stát? Jí? Dceři katolíků, která byla vychovávána v lásce. Má v sobě Boha, jak jí říkal vždy její kněz, maminka a tatínek. Proč?

„Dej mi, Pane Bože, znamení, prosím,“ šeptala Zdena.

„Říkáš něco?“ slyšela ode dveří staré, ale útulné chalupy, která se hrdě tyčila už dvě stě let na jižní Moravě v Lanžhotu. Tohle město, tedy spíše městys o pár tisících obyvatelích a kostelu, jí byl útočištěm po celou dobu jejího dětství. Zde v Lanžhotu se psaly dějiny už jen z důvodu, že ležel mezi třemi zeměmi a to Uhry, Moravou a Rakouskem a občas se tady přehnala vojska, a to pak pro jeho obyvatele mělo stále stejné důsledky.

„Mami, ty už jsi doma?“ zakřičela. Okamžitě si začala utírat slzy a snažila se uklidnit svoji totálně rozervanou duši.

„Co bylo ve škole, miláčku?“ ptala se jako každý den maminka.

Zdenka měla pocit, že jí praskne srdce, hlava a celý obsah její tělesné schránky se vystřelí někam do vesmíru. Možná by to bylo řešení, kdyby se rozpadla na malé částičky a zmizela z tohoto světa.

„Nic nového, mami.“

„Máš hlad?“

Zvedl se jí žaludek z představy, že by měla něco jíst.

„Ne.“

„Poslední dobou skoro vůbec nejíš a jsi taková bledá. Co se to s tebou děje?“

Na tohle jí opravdu odpovědět nemohla. Zničilo by ji to. Od narození ji vodila do kostela, nechala ji pokřtít jako správnou katoličku, vedla ji ke spořádanému životu ženy a ona z-h-ř-e-š-i-l-a.

To slovo se jí zarylo do hlavy jako sekáček na maso, který se zarezil při zabíjačce řezníkovi v pülce prasete a nešel vyndat. Ona měla v hlavě morální sekáček. Stejně jako řezník vyndá ten svůj z vepře, musí ona vyndat ten její z hlavy a pokračovat dále v práci... v jejím případě v životě. Ale jak?

„Máš tady polévku,“ přikázala máma. Uběhlo deset minut, které Zdena nezaznamenala.

„Nechci,“ odsekla.

„Takhle se nemluví, moje milá. Pojď rychle ke stolu. Za chvíli je tady tatínek a najíme se společně.“

Když si sedala na dřevěnou židli, na které byl červeno-bílý kostičkovaný podsedák, měla ještě větší pocit viny než před hodinou, kdy se definitivně potvrdila její dedukce.

Ta příšerná zpráva. ČEKÁ DÍTĚ.

Tatínek si umyl ruce a usadil se. Jen ji očima pozdravil a dal všem najevo, že je miluje. Udělalo se jí nevolno.

Naštěstí spustila matka:

„Bože Otče, požehnej, prosíme, toto jídlo.

Je to plod země a plod lidské práce.

Dej, ať žijeme v důvěře ve tvou lásku,

skrze Krista našeho pána. Amen.“

Byla zvyklá se modlit před každým jídlem a to, že alespoň jednou denně jídávali společně, jí také nevadilo, ale dnes je úplně jiná situace. Zítra se objedná u kněze ke zpovědi a vše mu řekne. Musí mu to říct jako prvnímú. On jí určitě poradí. Možná ji i pochopí.

Všichni tři vzali do rukou lžíce a ponořili je do hlubokého talíře mezi nakrájenou mrkev, petržel a celer, který plaval společně s domácími nudlemi v hovězím vývaru, jenž voněl po celé vesnické kuchyni, kde vždy panovala láska a pohoda. Ticho téhle chvíle jen minimálně přerušilo cinknutí příboru o porcelánové nádobí. Hustota vzduchu kolem Zdeny by se dala krájet, ale rodiče naštěstí nic nepoznali. Její tajemství zná zatím jen ona a zítra se ho dozví její kněz. Musí vydržet přes noc a pak? Podívala se na své rodiče. Milovala je a asi chvíli milovala i toho kluka, co se objevil, když byla s kama-

rádkou v kině na romantickém filmu, který ji natolik navnadil, že záviděla hlavní hrdince, jak prožívala svoje roky dospívání. Tehdy si řekla, že chce také prožít romantický románek. Všechny holky v jejím věku už dávno měly za sebou líbání v parku, nahodily sex nebo dokonce už vyzkoušely, co je to chození s klukem nebo vážný vztah. Zdeně se to podařilo mít vše najednou... líbání, sex, chození (tedy jen dva dny) a bláhově se domnívala, že dojde i na vztah.

Jsem hloupá, pitomá kráva, pomyslela si. Nenáviděla se. Ten kluk, se kterým vyzkoušela něco, co ji samozřejmě hrozně lákalo, i když věděla, že to může okusit až po svatbě, je pryč. Jediné, co ví, že se jmenoval Zdenek. Dělal si srandu z toho, že se osudově potkali.

Zdenek a Zdena!

No a teď jí v břiše roste malý Zdenda nebo Zdenička. Zničí tou zprávou své rodiče, kteří ji celou dobu vychovávají pro jednoho muže a nedokážou si představit, že jejich jediné dítě, jediná dcera nebude o svatební noci panna, ale co víc...v břiše má bastarda.

V noci nemohla spát. Přemýšlela nad tím, jak oznámí při zpovědi tuto příšernou skutečnost.

K ránu se jí podařilo na několik hodin zabrat. Kdyby nezvonil budík, asi by zůstala ležet déle.

Slezla z postele a chtěla se pomodlit: „Nebeský Otče, děkuji ti, že jsem si odpočinula a opět se probudila. Je...“ chtěla pokračovat. „Jenže já se nechci probudit,“ lezlo z jejích úst.

Co se to s ní děje?

To ráno se oblékla a šla jako každý den do školy mezi své kamarádky. Nikomu nic neřekla. Nikomu. Její rozhodnutí jít do kostela se vypořídalo jako pára nad hrcem. Nenašla odvalu dojít ke svému knězi. Zůstala na všechno sama. Bylo léto. Za chvíli bude končit další školní rok. Pro většinu lidí v západní civilizaci šlo o poslední rok dvacátého století, které časem vystřídá svobodné dvacáté první století, ale pro dceru vychovávanou ve víře, kde se rozhodně neuznávají potraty, pů-

jde o nešťastné vykročení do dalšího tisíciletí, kdy se stane matkou. V její rodině bylo jedno, co je za rok. Zde platila pravidla celá staletí i tisíciletí stejná. Ta pravidla určovala církev. Sice dnes už byla mnohem mírnější než v historii, ale stále platila. Náboženství určovalo směr života rodičů a nebylo vůbec možné, aby neplnoletá Zdena měla jinou budoucnost než oni dva. Do školy šla s rozhodnutím, že si svoje tajemství zatím uchová ve svém nitru.

Zatím.

2. KAPITOLA

„Tak jak se těšíš do dalšího ročníku?“ ptala se maminka Zdeny to ráno 1. září.

Čtvrtý ročník, pomyslela si. Brzy bude mít maturitu. Jenže bude mít také dítě a stále se s tím nikomu nesvěřila. Celé léto si užívala pohodové prázdniny se svými vrstevníky a moc se nezatěžovala tím, že je jí občas mizerně od žaludku nebo je více utahaná. Na jejím těle nebylo nic vidět. Možná měla trošku nafouklé břicho. Mamince se nelíbilo, že v sedmnácti letech chodí s kamarády ven až do deseti večer, ale Zdenka jí vždy vysvětlila, že se bude chovat slušně. Věřila jí.

„Už se těším, že budu zase někam patřit. Prázdniny byly fajn, ale konečně zase budu mít důvod ráno vstát a jít mezi své spolužáky.“

Vypila hrnek čaje z krásného růžového buclatého hrnečku s bílými puntíky a snědla namazaný rohlík s medem. Nejraději by si dala aspoň tři, jaký měla hlad, ale snažila se v jídle ovládat a nepřezírat se. Za první ji to učila Bible a za druhé nechtěla, aby moc přibývala na váze a musela jít s pravdou ven.

Léto uteklo rychlostí blesku. Počasí na jižní Moravě v Lanžhotu bylo příjemné, moc nepršelo a dalo se s určitostí říci, že zde panuje krásné léto. Jednou matka zažertovala: „Nějak jsi nám přibrala. Narostla ti prsa a jsi celkově taková oplácanější.“

„No už je to holt konečně pořádná ženská,“ dodal otec.

Zdeně se udělalo špatně z jejich narážek a musela odejít k sobě do pokoje. Tam asi hodinu přemýšlela nad tím, co bude dělat. Je nejvyšší čas oznámit vše knězi. On jediný jí pomůže a pak to nějak spolu řeknou rodičům.

„Kam jdeš?“ ptala se jí máma, když kolem čtvrté hodiny oblečena do svátečních šatů odcházela z jejich chalupy.

„Jdu ke zpovědi,“ pípala.

Maminka se na ni podívala.

„Ted?“

„Na tom přece není nic špatného.“

„Ty ses nám zamilovala? To můžeš přeci říci nám a nemusíš hned běžet do kostela. Můžeme to vše probrat spolu.“

„Raději ne.“

„To je to tak velké tajemství?“ špičkovala ji máma.

Zdence bylo hrozně. Jak by měla na tohle odpovédět? Žije v příšerném hříchu a její rodiče jí natolik věří, že by se nejraději propadla někam pod zem, jak se styděla.

„Mami, je to mnohem horší. Nejsem zamilovaná, ale něco mnohem a mnohem strašnějšího. Neptej se.“

„Vždycky jsi nám vše říkala, myslím, že jsme mezi sebou neměli tajnosti. Holčičko, co se s tebou děje?“

„Nic,“ zašeptala. Nazula si bílé pantoflíčky a vyběhla ven na zápraží. Po chvílce máma slyšela, jak za sebou zaklapla vrátka.

Je to zvláštní věk, takhle rádo by puberta. Co když se jí někdo snažil ublížit? napadlo její matku a vrátila ke své běžné rutině – vaření večere.

Zdenka došla do kostela a první co udělala, že poklekla před oltářem a začala se modlit.

„Copak tady dnes děláš?“ zeptal se jí kněz, který vyšel ze zákristie.

Teď nebo nikdy, pomyslela si.

Mlčela... stále jen mlčela. Po chvílce zvedla hlavu a vzhledla na muže před sebou. Nešlo se mu dívat do očí. Koukala se na zdobený strop kostela. Vše se s ní točilo. Měla pocit, že je součástí nějakého filmového thrilleru a scenárista se rozhodl dát nyní do záběru rozmazaný strop, který jako by obíhal kolem hlavní postavy. Jenže tohle nikdo nenapsal, tohle byl Zdenčin reálný život. Ač se jí příšerně motala hlava a kolem sebe viděla malé stříbrné tečky, dokázala se zvednout a bez rozloučení utekla jako malý parchant z toho „Božího domu“.

Následující dny tam odmítla jít. Dokonce nešla ani na nedělní mši.

Nedokázala se nikomu svěřit, a tak se alespoň každý večer modlila k Bohu ve svém pokoji. Určitě jí pomůže. On se nemýlí.

Dny utíkaly a při jedné večeři se na ni matka podívala a zhrozila se. Byla na konci prvního trimestru, a i přes volnou halenu bylo vidět to, co celou dobu tajila.

„Mami, nekoukej se na mě tak.“

„Já jen, že ti nějak chutná.“

„Jsem v tom.“

Matce vypadla vidlička z ruky a vypadalo to, že na chvíli přestala dýchat.

„Prosím?“

„Čekám dítě,“ šeptala a bylo jí hrozně z toho provinění, kterého se dopustila. „Dítě je přece dar. Každý to říká,“ dodala.

„Proč my? Proč zrovna my? Co jsme komu udělali? Pane Bože, to máme za všechno to odříkání.“

Zdenka jen seděla a koukala před sebe.

„Dar... dar... dar... jaký dar?? Hrozné... hrozné... co budeme dělat... co jenom budeme dělat?“

V tu chvíli byla matka ve větším šoku než její dcera, když zjistila, že je těhotná. Maminku nezajímalo, co se děje v nitru její dcery. Snažila se vymyslet, jak se z toho dostanou, aby je nepomluvili.

Zdenka byla ráda, že se konečně dostalo na povrch to, co by stejně každým dnem prasklo.

„Víš to kněz?“

„Ne.“

„Pane Bože!“ zařvala.

Nakonec byla ráda, že mu to zatím neřekla. Třeba se bude dát něco dělat, třeba seženou rychle manžela... jenže, jak vysvětlí, že dítě se narodilo tak předčasně... nějak se to udělá, letěly jí hlavou myšlenky, které už bohužel nebyly jen výplodem mozku, který prožil šok. Myslela to vážně.

„Vdáš se!“

Zdenka utekla z místnosti, kde neprospívala nikomu nastalá atmosféra. Ani té malé bytosti, která se zatím usadila v bříšku mladé ženy. Dcera se choulila v rohu svého pokoje ve velkém křesle zvaném „ušák“ a čekala, co všechno bude ještě následovat. Výprask nedostala, dokonce ani facku jí matka nedala. Měla zvednutá kolena k bradě. Brečela a její veliké slzy padaly na plátěné kalhoty. Když otevřela starší žena dveře pokojíčku a podívala se do obličeje zoufalé dcery, zjistila, že má kalhoty úplně mokré od slaných slz. Oběma bylo zle a obě měly pocit, že jim brzy skončí život. Byly bílé jako stěna. Matka stále něco opakovala. Nebylo jí rozumět. Život tímto neskončí, ale naopak. Obě musely pochopit, že nový život začne.

Zdenka ten večer slyšela, jak se radí s otcem o dalším postupu, který byl jasně nalajnovaný. Vdá se za prvního, který si ji vezme. Nejlépe někdo starší, kdo už bude mít rozum a bude schopný ji zajistit. Hned zítra ráno zajdou za knězem a ten jim poradí, jak postupovat.

„Jak nám to mohla udělat? Jak se to mohlo stát?“ bědovala matka stále dokola až do okamžiku, než jí došly síly a usnula. Její spánek byl hodně špatný. Trhala sebou, skoro nemohla zabrat, a jakmile se ponořila do hladiny „beta“ a její odpočinek měl nabrat na síle, okamžitě byla vzhůru.

Když se ráno probudila a zjistila, že nešlo o sen, ale o holou realitu, bylo jí ještě hůř. Naštěstí už věděla, jak svou rodinu, a hlavně jedinou dceru z téhle překerní situace dostane.

3. KAPITOLA

Ráno se Zdenka vytratila z domu tak tiše, že to nikdo nezaregistroval. Svůj pokojíček měla v přízemí, a tak se jí podařilo vylézt oknem na zahradu. Na sebe si vzala zelenou mikinu přes staré šaty. Když se pokoušela zapnout knoflíky na džínové látce, zjistila, že opravdu přibrala. Její pas se začal rozšiřovat a to byl „asi“ teprve začátek. Běžela do kostela, aby se u faráře objevila ještě dříve než její rodiče. Doufala, že on ji pochopí.

Vběhla rozčuchaná, nevyspalá a s pocuchanými nervy do církevní budovy, kde uviděla vysokého muže. Určitě mi pomůže, pomyslela si.

„Pane, prosím... moc prosím, potřebuji se okamžitě vyzpovídat.“

„Dobrý den, dcero, copak se stalo tak hrozného?“

„Tady ne, otče. Můžeme do zpovědnice?“

„No, pokud je to tak důležité a pospíchá to, tak pojďme.“

Sedli si na dřevěné sedačky a kněz otevřel okénko, aby měl kontakt se svou „ovečkou“.

„Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen. Bůh, který osvětluje naše srdce, kéž ti dá pravdivě poznat tvé hříchy a ukáže ti své milosrdenství...“

„Amen... Otče, já,“ začala příšerně brečet a nebyla schopna dále vydat ze sebe slovo.

„Tak snad nebude tak hrozně. Vyzpovídej se.“

Nedokázala mluvit. Viděla před sebou kamaráda Zdenka, vzpomínala na okamžik, kdy se s ním milovala. Okamžik početí. Ta chvíle, kdy dojde ke spojení a vznikne nový život, který je požehnan Bohem. To je teď největší hřích, který mohla spáchat.

„Neplač a vyzpovídej se.“

Představovala si, co se asi stane, když se za chvíli v kostele objeví její matka. Oba rodiče ji přeci mají rádi, co víc, milují ji, a tak se jí určitě pokusí pomoci. Musí. Tahle myšlenka ji trochu uklidnila. Vysmrkala se, utřela slzy.

„Čekám dítě.“

To bylo i na kněze, který byl zvyklý na různé hříchy, docela velký šok. Zachoval se však jako správný pastor a snažil se dívku uklidnit.

Měla by zpytovat svědomí a mít lítost nad svým spáchaným hříchem. Pak by měla změnit svůj život... to bylo přeci všem jasné. Rozhodně nebylo nutné navést zpovědníka, aby pochopil, že zhřešil.

„Rodiče mi budou hledat ženicha. Musím se vdát, otče?“

Zpovědník si nechával chvilku na odpověď. Hledal slova útěchy, ale zároveň ji chtěl navést na cestu pokání. On byl ortodoxní katolík, ale přeci jen nechtěl zkazit život téhle malé slečně, kterou si s celou její rodinou oblíbil. Zdenku znal od prvního dne, kdy otevřela své oči a podívala se na tento svět. Vstoupila na tuto zemi jako svobodná bytost, a to samé se stane jejímu dítěti. Zmohl se jen na absolutně plytkou a nic neříkající odpověď: „Pomodli se dnes třikrát Otčenáš. Udělují ti rozhřešení ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“

Zdenka špitla jen: „Amen.“

„Pán ti odpustil hříchy. Jdi v pokoji.“

Bylo ráno chvíli po sedmé a Zdenka měla pocit, že už je večer. Nejraději by si lehla do postele a zaspala vše, co ji potkalo. Cítila, že jí Bůh odpustil. Musí jí přeci „odpustit“ i maminka a chtít pro ni jen to nejlepší. Z kostela se šla převléct, ale ve dveřích jejich domu se srazila s oběma rodiči. Stáli tam... matka i otec a koukali na ni očima, ze kterých se dalo vyčíst jediné:

H-ř-í-š-n-i-c-e

*

Do školy doslova běžela. Měla strach, že za ní určitě někdo jde a chce jí dát velkou ránu do zad. Slyšela dokonce jeho kroky. Jedna noha se postupně předsouvala za druhou a co víc, ty kroky se zrych-

lovaly. Když uviděla budovu školy, měla pocit, že je zachráněna. Ve škole si nikdo nic nedovolí. Rozhodně nepřijdou rodiče a nezačnou na ni řvát.

Celé vyučování nebyla fyzicky přítomna. Jakmile se chtěla minimálně soustředit, tak se hned její mozkové závity upnuly jen k jedné věci – čeká dítě.

Ten večer se její život otočil o sto osmdesát stupňů. Pokud doteď měla pocit, že se vše děje, tak jak má, a že ji rodiče opatrují s láskou, tak vše tímto okamžikem skončilo. Ona to zatím nevěděla, nevěděli to ani její rodiče. Nevěděl to ani kněz, kterému věřila. Zda to věděl Bůh, na to asi neznáme odpověď. Pro Zdenku skončilo období ráje na zemi a začalo jí peklo. Všichni se mýlili, když si přáli její dobro a ono přišlo zlo...

4. KAPITOLA

„Dneska přijde pan Braun. Náš kněz nám ho doporučil,“ oznamovala matka, když dopekla bábovku.

„Jdi si vzít na sebe něco hezkého... něco ženského. V džínách na něho nezapůsobíš.“

„Na koho?“

„Na toho pána, co přijde. Měla by ses mu aspoň trochu líbit, když už je ochotný přikrýt ten hřích, který potkal naši rodinu.“

Zdenka začala chápat, že si rodiče nedělali srandu, když jí oznámili, že jediná možnost je okamžitě se vdát. Utíkala do svého pokoje, kde rychle zavřela okno, aby nikdo nemohl slyšet její pláč. Pustila si na plné pecky svoji oblíbenou písničku. Milovala starou paní Hegeovou, kterou ji naučila poslouchat maminka.

Proud, který nosí lodi, ví,
jak je těžké někdy plout,
někdy se to hodí, vím,
že je lehčí utonout, nežli žít.

La, la, la... co mi dáš?
Živote můj, la, la... povídáš,
la, la... já Tě znám,
to Ty jen tak, la, la, la...
la, la, la... nebuď zlý,
la, la, la... protivný,
la, la, la... JÁ NECHCI!

Slova „JÁ NECHCI“ řvala na plné pecky. Nechtěla, aby k ní byl život zlý a protivný.

Dej noci, dej mi spánek,
víš, jak je těžké někdy spát,

život není vánek, spíš víchr,
který umí brát to, co máš.

Tak co chci a co nechci?
Vím to vůbec? Vím!
Nechci mraky, nechci pláč,
nechci zvonit u dveří,
nechci bezútěšný fák – rozumíš?

Potom už je skoro jedno,
co mi dáš, živote můj,
že jsem hezká, povídáš...

Zdenka padla na postel a během minuty měla promáčený polštář od slz. Jsem přece ještě dítě, nemohu se vdávat, běželo jí hlavou. Dítě, co čeká dítě.

„Tak, Zdeni, pan Braun už přišel a moc se na tebe těší.“

Krve by se v ní nedořezal. Nejraději by byla mrtvá. Možná se tak opravdu stalo. Umřela. Možná tímto dnem skončil její život.

Celý večer Zdenka seděla za stolem jako přikovaná. Nemluvila. Nemohla. Nezmohla se na jediné slovo odporu. Poslouchala, co její rodiče domlouvají. Snažili se dostat rodinu z překerní situace, kam je ona „hříšnice“ dostala.

„Takže vy si naši Zdeničku vezmete a zařídíte, že se nikdo nedozví, že dítě je někoho jiného?“

„Ano, ale nebude to zadarmo. Pochopte, já mám sice dům, kam si vaši dceru odvedu a budeme tam žít spořádaný manželský a posléze rodinný život, ale co může nabídnout tady vaše dcera a vy?“

„My si samozřejmě vážíme toho, že se o Zdenku postaráte a věříme, že časem se vše urovná a zvykne si na společný život s vámi, i když nyní má pocit, že pro ni chceme jen to nejhorší.“

„Nedokáže si představit, co je život s bastardem na krku,“ dodal neomaleně.

Slovo bastard, které starší muž vyřkl z úst, způsobilo, že matka lehce na židli nadskočila, a to probralo z letargie i Zdenku. Pokusila se říci jedinou větou, i když jí to moc nešlo: „Není to bastard.“

„A co to tedy je, když sis to uhnala s někým, kdo se k tomu vůbec nehlásí?“ vykřikl budoucí manžel spontánně.

Rodiče byli jeho slovy pobouřeni, ale nedokázali, a vlastně ani nechtěli, usměrňovat chování jejich budoucího zeťáka.

Domlouvání sňatku netrvalo dlouho. Vše se točilo kolem peněz. Chvillemi to vypadalo u stolu v jejich kuchyni jako na burze, kde se přihazují částky za prodej nějaké cenné věci. Zdenka si nepřipadala cenná. Ba naopak. Měla pocit, že její finanční ohodnocení je na nule a kdyby ji teď zabili, možná by se měla lépe. Tížil ji šilný pocit beznaděje a nechápala, jak ji mohou rodiče nastrčit do něčeho tak zvráceného, jako je manželství s o dvacet let starším mužem. Představa, že se má odstěhovat ze svého pokojíku a jít bydlet k muži, kterého nezná a ke kterému vůbec nic necítí a neví, zda někdy bude, byla nejhorší noční můrou, která by mohla do jejího bezstarostného spánku přijít. Jenže ona nespala. Byla při vědomí stejně jako její matka.

„V některých zemích je naprosto běžné, že dohadují rodiče sňatky, tak co ti připadá divného na tom, že se snažíme i tady u nás?“ tvrdil otec a matka se jen poťouchle usmívala.

„Co láska?“ špitla Zdenka.

„Ta přijde později, tak jako v každém manželství,“ smál se pan Braun.

„Zvykneš si, neboj,“ snažila se ji uklidnit maminka.

Neodpověděla. Jejím tělem projela energie odporu. Muž, kterého si měla vzít, jí připadal nechutný už na pohled, i když byl vysoký a urostlý. Měl tmavé oči a jeho vlasy sčesané dozadu byly nagelované